

kaka-iigee

Esther is programmamanager van Kies Kleur in Groen en woont in Wageningen.

Sauna

Ik zou wel wekelijks over de sauna van de sportschool kunnen schrijven. Omdat ik er regelmatig kom natuurlijk, maar ook omdat het een samenleving in samengeperste vorm is. Er is beperkte ruimte, het is warm en iedereen is naakt. Dan komt het nogal aan op details. Zo vind ik altijd dat vriendelijk knikken, aankijken en duidelijk hallo zeggen bij binnenkomst het effect heeft van een denkbeeldige smoking aantrekken. Het stelt mij in elk geval altijd erg gerust over de eruditie van de man of vrouw (heel veel mannen altijd hoor, in de sportschoolsauna) waarmee ik als vrouw van bijna middelbare leeftijd in mijn vervallende blootje een zweterig hok ga delen. Zoiets kan de sfeer erg bepalen.

Dus groette ik onlangs de enige jongen die in de sauna zat na binnenkomst. Hij zat op de onderste bank. Knappe jongen, Marokkaans denk ik, niet ouder dan 23. En hij zei niets terug. Hè jakkas, dacht ik, en scande snel of hij een onderbroek aanhad. Want dan sta je al helemaal meteen met 0-1 achter. Gelukkig, geen onderbroek. Liggen dan maar, de jongen vergeten, helemaal ontspannen. Net toen dat ging slagen, vroeg hij als uit het niets: "Lekker gewerkt?" Zijn toon amuseerde me meteen. Streetwise, ontwapenend wel. "Ja druk", zei ik, "maar met leuke dingen". We hadden een gesprekje over wat ik doe. "En jij?" vroeg ik. "Ik heb ook gewerkt", zei hij. "Waar werk je?" "Ik ben advocaat. Dus ja, dat is wel druk enzo. Maar het brengt wel mooi wat in het laatje elke maand". "Doe je dat al lang?" "Ik ben nou 27, dus al twee jaar". "Hier in Ede?" "Nee, nee, in Amsterdam", zei hij. "Bij welk kantoor?" vroeg ik. "Ah.. dat kent u toch niet", zei hij licht aarzelend. "Nou, dat weet ik niet, ik heb lang in Amsterdam gewoond". "O". Hij was even stil. "Nou, als je het Centraal Station uitloopt, daar aan de overkant daarzo."

Het advocaat-zijn verdampte met elke zin verder in de hitte van de sauna. Ik hield een grinnik binnen omdat het me ergens amuseerde, maar toen ik even stil was daarna, vond ik het toch helemaal niet zo grappig. Als hij liegt, zou hij dan ook stelen, dacht ik. Ik zag mijn sporttas met autosleutels voor me die ik net slordig en halfopen ergens in de rustruimte voor de sauna had achtergelaten. In mijn hoofd reed de knappe jongen al lachend weg in mijn open cabrio. Ach nee, stelde ik mezelf gerust. Dan was hij toch geen gesprekje begonnen. Dan had hij juist geprobeerd niet op te vallen. Ik schaamde me voor mijn gedachte.

Zo zaten we nog even in stilte, gevangen in de treurige gevolgen van onze veronderstellingen. Zijn veronderstelling dat hij wel advocaat of zoiets moet zijn om een gesprekje met een Nederlandse dame op leeftijd te kunnen beginnen. Mijn veronderstelling dat een jonge knappe Marokkaanse jongen die indruk probeert te maken door praatjes op te hangen, erop uit is iets van me te stelen. Ik probeerde te bedenken wat ik zou kunnen zeggen om de impasse te doorbreken. Maar dat lukte niet en hij stond al op, wenste me beleefd een prettige avond. Zo kom je soms ondanks je moeite niet nader tot elkaar. Een naakte waarheid.

Esther Wouters